

ingressar-lo a un Hospital (la Caixa de Pensions paga uns ilits a l'Hospital del Sagrat Cor amb aquest objecte) o se li donen normes per a fer la cura a casa seva, sota la vigilància d'una infermera visitadora. Un greu inconvenient per a fer acceptar de bon grat qualsevol tractament a un malalt és la manca de mitjans econòmics amb què es troben o la necessitat d'haver de continuar el treball per a sostenir la seva família; el Dispensari ha organitzat un servei social que està en íntima relació amb totes les obres benèfiques de Barcelona i, en un gran nombre de casos, pot resoldre favorablement aquelles dificultats.

En el pis principal del mateix edifici hi ha instal·lada una ben proveïda Biblioteca especialitzada, oberta a tots els metges, de 10 a 1 del matí i de 6 a 8 de la tarda. La sala de conferències disposa de tota mena de material per a demostracions gràfiques (dia i epidiascòpia, projecció fixa de films i preparacions microscòpiques, cinematografia ordinària i de color, projecció d'imatges estereoscòpiques, etc.) i servei, també, per escola d'infermeres especialitzades que forma part d'aquest Institut. Anexos a la mateixa hi ha el Museu d'anatomia patològica i el Museu històric de la terapèutica antituberculosa, l'arxiu general amb la secció d'informació mèdica i al públic i els laboratoris. Aquests mereixen menció apart per haver-los dedicat una atenció preferent, tota vegada que, ultra el servei habitual del Dispensari, estan orientats a la investigació i a fomentar els treballs originals de qualsevol metge que vulgui treballar-hi. Estan dividits en diverses seccions: bacteriologia, serologia, química biològica i anatomia patològica. És impossible d'enumerar la quantitat i qualitat dels aparells acumulats en els dits laboratoris, ja que ha estat tot previst per a obtenir la màxima perfecció del treball. El lloc destinat als animals d'experimentació és mantingut a una temperatura constant per mitjà d'una calefacció central i elèctrica i disposa d'un forn crematori elèctric per a incinerar els animals després de verificada llur autòpsia.

Amb la creació de l'Institut, inaugurat fa poc, ve a completar-se l'obra antituberculosa que la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis havia iniciat amb la Colònia de Torrebonica (Terrassa). Aquesta darrera comprèn: Sanatori, on s'assisteixen els dos sexes i totes les edats i que està util·lat per a tota mena de terapèutiques, des de la cura de repòs fins a la gran cirurgia toràci-

ca; en aquest edifici central hi han 112 llits. Voltant el Sanatori, existeixen uns xalets, bastits a propòsit, en els quals resideixen els malalts junt amb llurs famílies o servei, el que els permet d'organitzar-se la vida amb certa independència, però bé que sempre estan sotmesos al control mèdic sanatorial; no cal insistir sobre els avantatges que això els hi reporta.

Algun dels malalts tractats al Sanatori, una vegada acabada llur cura, continuen a la Colònia treballant i guanyant un jornal que els permet de mantenir la família, tot menant una vida higiènica i vigilada mèdicament que els estalvia una recaiguda gairebé segura, si tornessin de seguida al treball de la ciutat. Uns altres xalets, separats dels primers, estan destinats a aquests ex-malalts i els seus fills poden assistir a una escola construïda exprofés. Compta, també, la Colònia amb una Biblioteca circulant amb una instal·lació per l'esterilització acurada dels llibres.

Per a acabar, una observació. És innegable que aquestes institucions benèfiques per als malalts pobres han d'existir. Ningú, crec jo, és capaç de fer una afirmació en contra.

Un Institut tan esplèndidament muntat fa que el públic no senti aquella repugnància dels establiments primitius.

Content. Contentíssim de què el malalt pobre sigui rebut i tractat en establiments tan bellament amoblats i dotats d'utilitat científica tan perfecte. Però una observació.

El públic de totes classes, embadalit per l'esmentat Institut, voldrà filtrar-se en el seu interior per procediments mancats d'escrúpol per tal d'ésser visitat.

És un fet que en els dispensaris dels nostres hospitals s'hi introdueixen malalts que per llur situació econòmica no hi tenen cap dret. L'estament mèdic se'n lamenta perquè limita els seus ingressos, ja prou perjudicats per altres causes ben conegudes.

És per tot això que es fa necessari un control rigurosíssim, el més perfecte possible, a cada malalt que acudeixi a l'Institut.

El Dr. Xalabarder ens va explicar el procediment que tenen establert per tal de resoldre aquest aspecte importantíssim. Ens va semblar ben aprofitable.

Demano, com a bon sindicat, la màxima consideració per als malalts pobres. Però cap tolerància per als que delinqueixen.